

Желим да похвалим Петру

Похвале се могу испољавати речима, али то може бити и топао поглед, загрљај или стисак руке. Много више прижељкујемо да их добијемо него да их упућујемо. Похвале су битне у нашем одрастању и грађењу самопоуздања. Значајне су да осетимо да негде припадамо, везују нас. Важно је дати искрену похвалу. Ја овог пута желим да похвалим другарицу из одељења, Петру.

Петра има црну косу и тамно браон очи. Тренира карате, пливање и свира виолину. Понекад уме да буде јогунаста и да се дури. Уме и да се супротстави, да каже своје мишљење и веома је комуникативна. Сећам се да је често, када смо кренуле у први разред, прилазила другим девојчицама и говорила показујући ка мени: „Ево је ова што се прави важна“. Постепено, како је време пролазило, та, не знам тачно како бих је назвала, можда „нетрпељивост“ је нестала. Петра се показала као добра другарица. Недавно, када смо се среле у музичкој школи рекла сам јој да немам књигу „Типи Дуга Чарапа“ која ми је потребна за „Читалачку значку“. Рекла ми је да је има и позајмила ми ју је истог поподнева. Важно ми је да похвалим Петру, јер мислим да се иза те помало тврдоглаве девојчице крије добро и искрено срце. Убеђена сам да ће јој бити драго када чује шта мислим о њој, а књигу јој враћам чим је прочитам.

Добро се осећам када некога похвалим. Нарочито што понекад добре ствари код других узимамо здраво за готово, а лоше појуримо да пријавимо.

Антонија Настић IV/4